

Scénář – reportáž Svatavy Strakové

Poslechněte si příběh paní Svatavy Strakové, která se narodila 30. července 1946 v Jaroslavicích u Zlína v sedlácké rodině jako nejstarší ze čtyř dětí. Dnes je jí 79 let.

„Vyrůstali jsme na statku, měli jsme hospodářství, naši pěstovali obilí, chovali krávy, měli koně, prasata, drůbeže plný dvůr. A na nás, na děti, moc času nebylo. Starali jsme se od nejstaršího po nejmladší. Žili jsme ve skromných podmínkách, i když jsme měli polnosti.“

Od paní Strakové jsme se dozvěděli také silné rodinné vzpomínky z období první světové války. Její babička tehdy odjela do vojenského lazaretu v Ostravě hledat svého těžce raněného manžela.

„Říkala, že to byla taková dlouhá chodba, že ti vojáci leželi na zemi a že ho hledala, že ho našla, že byl dopůl těla omrzlý. Zavolala kněze, nechala ho zaopatřit a rozloučila se s ním.“

Rodinu paní Strakové výrazně zasáhla také kolektivizace po roce 1949. Její dědeček dlouho odmítal vstoupit do družstva a rodina čelila silnému nátlaku.

„Oni se neštíteli popsat nám barák: ‚Tady bydlí kulak.‘ Neštíteli se ničeho.“

Komunisté se snažili rodinu veřejně zesměšňovat a ponižovat.

„Jezdilo auto po dědině a tlampač vykřikoval: ‚Pan Polášek Josef podepsal přihlášku do družstva.‘ Tož nebyla pravda.“

Těžké období dopadalo i na děti.

„Vždycky se nám posmívali, že jsme kulaci. A my jsme za nic nemohli.“
Když rodina nakonec pod nátlakem vstup do družstva podepsala, přišla o hospodářská zvířata i obživu.

„Vzali nám dobytek, vzali nám koně, krávy.“

Přesto paní Straková na svůj život nevzpomíná s hořkostí.

„Byl ten život těžký, ale pěkný.“

Na závěr posílá vzkaz mladé generaci:

*„Aby si vážili těch lidí, kteří tady toto všechno